

sex epíl

Miroslav Gomola

Príbehy obdivovateľa dievčat

Miroslav Gomola

sexepíl

Príbehy obdivovateľ'a dievčat

Vydavateľ Richard Lunter – KICOM

Text © Miroslav Gomola
Zalomenie © Zdeno Brontvay, PaedDr.
Korekcie Jana Burdová

Vydavateľ: Richard Lunter – KICOM
Telgárt 16, 976 73, IČO: 33826781

Objednávky: www.knihanaj.sk
info@knihanaj.sk

Vydanie prvé, rok 2015

ISBN: 978-80-89780-05-1

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná,
kopírovaná bez písomného súhlasu majiteľa autorských
práv.

*Kniha rozpráva vtipný príbeh mladého
muža, ktorý svojou cestou životom spoznáva
tajomstvá sveta žien a hľadá sám seba.*

Kapitola prvá

Ako sa to celé začalo

Písal sa rok 1984 a práve siedmeho júna o pol šiestej popoludní som uzrel svetlo sveta. Poviem vám, že sa na to veľmi nepamätám, ale kto by si aj pamätal bezstarostné obdobie, keď ste vyživovaný vďaka matkinej pupočnej šnúre a celý čas sa kúpete v ľudskom bazéne. Keďže žiadne šťastné a hlavne bezstarostné chvíle netrvajú večne, tak ani v tomto prípade tomu nebolo inak a po deviatich mesiacoch prišli kontrakcie, ktoré vás vytlačili na svet. A čo vás čakalo ako uvítanie? Facka na zadok ako privítanie na začiatok, že ste prišli do problémového sveta plného starostí, kde vám nikto nič nedá zadarmo.

Narodil som sa ako obyčajný človek, bez akýchkoľvek nadprirodzených schopností (aspoň doteraz sa žiadne neprejavili), takže je nemožné, aby som sa pamätal na celé svoje detstvo. Moji rodičia mi dali meno Martin. Vyrašťať v sprievode dvoch sestier - Katy a Miriam je fakt skvelé. Kým staršia dáva na vás pozor, tá mladšia nestráca čas a presadzuje si svoje názory stoj čo stoj, akoby mi naznačovala, že život chlapa bude aj tak ovládať žena. Buď si to chlapi priznáme, alebo nie, bez žien to jednoducho nejde a sme od nich závislí.

Jedna spomienka z mojich detských čias je však čerstvá. Najjednoduchším spôsobom, ako si presadiť svoj

názor, je vycikať sa do rohu izby. Garantujem vám, že po danom skutku vás začnú obškakovať ako nikoho iného a ako štvorročný nemusíte tepovať koberec.

Postupom času som si vypracoval systém, ktorý bol jednoducho bezchybný. Stačilo len trocha pohroziť a moje sestričky skákali, ako som chcel ja. Lenže ako som to skonštatoval na začiatku, nič netrvá večne a menšia výmena názorov sa medzi súrodencami skôr alebo neskôr skončí bitkou. Medzi normálnejšími ľuďmi platí pravidlo, že ženu ani kvetinou neudrieš, lenže o kvetináči sa nič nikde nehovorí, takže je to podľa mňa v poriadku. Počas toho času, ako som vyrastal s mojimi sestrami, som zistil, že akokoľvek sa snažíte, nikdy neprídete na to, čo vlastne chcú. Ďalšie príslovie hovorí o tom, že čo sa za mladi naučíte, na starobu akoby ste našli... Ale k tomuto sa ešte dostaneme... Prezradím vám, troška pravdy na tom bude.

Ďalší priebeh môjho života bol taký ako u každého iného - nástup do školy, do ktorej sa každému chcelo (okrem mňa), bol ťažký. Spočiatku som mal pocit, že niečo so mnou nie je v poriadku, pretože všetky deti boli unesené z tašiek, peračníkov a zošitov. Veľmi sa tomu novopečenému školskému životu tešili, len mne to bolo celé ukradené. Spomínam si na svoju staršiu sestru, ktorá ma presviedčala, že škola je veľmi skvelá a bude sa mi tam páčiť. Nemala ďaleko od pravdy. Kým sme sa učili a známkovalo sa len pečiatkami ako prasiatko za najhoršiu známku a motýlik za najlepšiu, zatiaľ sa mi školský život celkom aj pozdával. Najlepšie na tom bolo, že uvedené hodnotenia boli pečatené atramentom, ktorý sa dal vygumovať. Ako malý chlapec si myslíte, že sa vám prepečie všetko, až kým to neurobíte raz a po krátkom rozhovore učiteľa

s mojím „zlatým“ ocinkom som dostal svoje prvé poriadne zaucho. Po následnej skúsenosti som sa rozhodol gumu nepoužívať a „chytat“ motýle do žiackej knižky legálne. Nebolo to vôbec ľahké. Čo sa týka predmetov, všetko sa dá naučiť, ale matematiku ma nedokázal naučiť nikto. To je tak, matematiku buď máte v osude, alebo nemáte. A hádajte, ktorá odpoveď bola u mňa tá správna. Jasné, že ja som ju nikdy nemal a ani nebudem mať. Problém nie je v tom, že by som ja nechcel. Práve naopak, ja po nej túžim ako katolícky farár po krásnej žene, mne by to moja viera aj povolila, lenže matematika nechce. Jednoducho sú vzťahy, ktoré vám vyjdú a budete napredovať alebo sa stane pravý opak, je to len o trápení a tak či tak zistíte, že nie ste šťastný. Hovorí sa, že ak nie ste matematikou požehnaný typ človeka, tak vynikáte v niečom inom. V mojom prípade to bol vzťah k umeniu. Nehovorím, že je zo mňa budúci Leonardo da Vinci alebo Michalangelo, ale dokážem dosť slušne kresliť, a tak som vďaka výtvarnej výchove začal vidieť pozitívum v inštitúcii nazvanej škola.

Samozrejme, boli ešte iné veci, ktoré ma na škole zaujali. Boli to spolužiačky, špeciálne tie, ktoré boli o pár rokov staršie. Dobré som vedel, že si ma nikdy nevšimnú (však prečo by aj mali), boli predsa staršie a žili už v inom svete. Ako sa však hovorí, nič nie je nemožné. Kľúčom k úspechu je mať staršiu sestru, ktorá vás predstaví každej kamarátke. Ocitol som sa zrazu v prítomnosti starších dievčat a spolužiaci len závideli. Najlepšie na tom všetkom bolo, že oni sa o mňa vôbec nezaujímal, ale zdravili sa mi a to pre jedného malého školáčka znamená frajerinu. Okrem toho sa v škole nedialo nič zaujímavé, čo by ma tlačilo vpred. Učiť sa mi nechcelo a stále som roz-

mýšľal nad tým, ako sa čo najlepšie zo školy uliať. Môj otec bol policajt. Vojenská výchova bola u nás na dennom poriadku, neustále kritizovanie, prehnané autoritatívne správanie a tiež neprejavovanie záujmu o to, čo sa deje v škole, teda aspoň do času, kým som nedostával zlé známky. Matka sa na rozdiel od otca snažila, aby som sa konečne sústredil na školu a nerozmýšľal nad všetkým iným. Moja matka, Boh jej žehnaj, sa tak rýchlo nevzdávala a aj za cenu stratených nervov a tiež toľkého času ma prinútila, aby som sa začal učiť. Moje výsledky neboli zlé, ale úprimne povedané, nikdy ma to extra nezaujímal. Najradšej som mal v škole prestávky a tiež prázdniny, najmä tie letné. Vtedy som spoznal svoju prvú detskú lásku, ktorá sa volala Klaudia.

Detské lásky nevytvárajú vrásky

S Klaudiou som sa zoznámil v jeden krásny slnečný deň, keď k nám prišla aj so sestrou. Ja ako pravý gentleman som im chcel ukázať, že im dokážem nazbierať jahody z našej záhradky, a tak som sa nadýchol a vykročil som po ne. Ako to čert nechcel, boli tam včely a tie dokážu niekedy riadne znepríjemniť život. Uvedená skutočnosť sa stala aj mne a nestačil som sa nahnúť ani po jednu jahôdku a už som schytal priamy úder do zadnej časti tela. Po tomto pociť som ako malý chlapec neurobil nič iné ako to, že som sa riadne rozplakal. Nebola to práve najlepšia vizitka pred dievčaťom, ktoré sa mi páčilo, ale asi to na ňu zabralo, pretože s úsmevom prijala štatút frajerky.

Tak sme spolu trávili celé letné prázdniny. Každý deň sme sa hrali. Bolo to krásne obdobie. Spomínam si na prvú pusu a tiež na prvé kúpanie sa v bazéne. Na to neza-
budnem asi nikdy, pretože práve vtedy som videl prvý raz dievčenskú prsnú bradavku. Nemali sme ani len 10 rokov, ale už to bol pre mňa úspech. Síce ženské prsia neboli ešte vyvinuté do dokonalého oblého tvaru, pokladal som to za doposiaľ najlepší zážitok. Oproti mojim rovesníkom som mal frajerku ako prvý. Okrem iného sme sa spolu učili tancovať hriešny tanec z toho známeho filmu a po pár pokusoch sme pochopili, že to aj tak nedokážeme. Podobne sme spolu trávili letné a taktiež aj všetky ostatné prázdniny.

Ako som už spomínal, bol som malý chlapec, ktorý sa veľmi nezaujímal o nič konkrétne, až na jednu vec: dievčatá. Tie ma zaujímali až príliš. Pomaly som mal viacero kamarátok ako kamarátov a zdalo sa mi, že je to už divné. Tak som si musel nájsť aj nejakú chlapčenskú spoločnosť, pretože hry s bábikami ma nejakým spôsobom neoslovovali. Aj napriek tomu, že som mal postavičku Supermana, vždy sme ho s kamarátkami používali ako sexuálneho partnera pre Barbie. Keď si teraz na to spomeniem, ten gumený chlap si teda užil. V tej dobe sme nemali žiadnu digitálnu televíziu a žiadne zakázané programy, a predsa sme vedeli, o čo vlastne v živote ide. Naši rodičia sa s nami o tom nerozprávali, asi čakali, kým na takéto veci prídeme sami. A my sme aj prišli a to príliš skoro. Teda išlo len o nevinné hranie sa s bábikami, ale teraz po premietnutí spomienok vidím, že to nebolo až také nevinné.

Späť k tomu hľadaniu kamarátov... Okrem toho, že som mal na ulici jedného, ktorý bol odo mňa o dva roky star-

ší, začal som si hľadať kamarátov aj na iných miestach. Moje hľadanie nebolo veľmi úspešné. Prišiel som na to, kde by sa mohli nachádzať moji potenciálni priatelia. Tým miestom bolo futbalové ihrisko v našej dedine. Každý v mojom veku tam trávil čas. Pre mňa futbal nemal nejaký veľký význam, pretože behanie za jednou loptou (ktorú po jej získaní hneď odkopnete, pri lepšom šťastí na bránku a možno dáte aj gól) ma nebavilo. Lenže čo človek neurobí preto, aby sa dostal do nejakej partie medzi chlapcov? Výnimkou som nebol ani ja, a tak som si natiahol kopačky. Zo začiatku mi to vôbec nešlo. (Bol som ako malý Nemo, ktorý sa učí plávať v šírom mori, trepe plutvami a nikam sa nepohne.) Neskôr som začal behať za loptou, až kým som ju nejakým šťastím nedostal k sebe. Utekal som ako splašený a plný nadšenia, že práve ja dám možno gól, ten svoj prvý. Bol som čoraz bližšie k bránke a zalial ma pocit satisfakcie. Rozhodol som sa kopnúť (lenže reč je o mne a ako som na začiatku spomínal, futbal nikdy nebola moja silná stránka) a stalo sa to, čo sa nikdy stať nemuselo. Pošmykol som sa na lopte, ktorá si to asi „rozmyslela“, a spadol som rovno pred brankára. Vyrázilo mi dych a nevedel som sa poriadne nadýchnuť. Nádejní noví priatelia, ktorých som si chcel svojím športovým výkonom získať, skoro praskli od smiechu. Po rýchlom zhodnotení, že futbal síce s nimi hrať nebudem, ma prijali medzi seba. Boli sme zrazu ako štyria mušketeri v zložení Majki, Martin, Tobias a ja.

Martin bol odjakživa zbláznený do motorov a áut, teda do všetkého, čo má štyri alebo dve kolesá. Ruky mal vždy špinavé od oleja, ale učil sa šoférovať už ako desaťročný. V tomto smere bol medzi nami najskúsenejší. Aj keď bol

vychudnutý a nebol nejaký Casanova, napriek tomu sa na neho lepili dievčatá. Nechápal som, ako je to možné (pretože po pár rokoch som prišiel na to, že prvé, čo si žena na vás všimne, sú prsty, teda najmä ich čistota).

Tobias bol pre zmenu zbláznený do všetkého, čo má niečo spoločné s počítačom. Bol tiež na svoj vek veľmi sčítaný a dokázal rozprávať o jednom a tom istom aj hodinu a rozoberať to do takej miery, ako sa len dá. Síce sa niekedy až príliš ťažko počúval, ale keď človek potreboval informácie, stačilo sa na neho obrátiť.

Majki bol chlapec, ktorý chcel byť vždy a všade a čo sa dievčat týka, tiež sa medzi ne pchal. Vyznal sa v elektronike, lebo otec ho k tomu viedol od malička. Mal však jednu chybu a tou bola jeho lenivosť. Dokázal urobiť všetko, ale nič sa mu nechcelo.

Možno si kladiete otázku, čo nás vlastne spájalo. Odpoveďou na ňu bolo, že nikto z nás nebol do futbalu príliš „zažratý“ a asi aj kvôli tejto uvedenej skutočnosti si nás nikdy nikto nevybral do svojho mužstva. Vždy nám ostal čas na rozprávanie sa s dievčatami, ktoré tiež chodili na lavičky pozeráť ako ostatní hrajú futbal. Po čase sme prišli na to, že je to lepšie riešenie, pretože kým sa ostatní naťahujú za loptou a sú potom spotení a smrdia, my zatiaľ balíme baby. Puberta s nami hádzala ako so splašenými koňmi, tak sme sa riadili len jedným: Je jedno, či sme dobrí alebo zlí športovci, aj tak je najdôležitejšie čo najskôr zbaľiť nejakú peknú dievčinu. Okrem toho, že sme chodili na ihrisko, taktiež sme trávili chvíle pri potoku. Podobne to pokračovalo až do mojich pätnástich rokov, keď som nastúpil na strednú školu. Písal sa rok 1998.

Stredná škola, po zmene to volá

Na strednú školu som začal dochádzať do susedného mesta. Každé ráno som vstával na autobus, ktorý bol preplnený a vzduch bol ťažký ako v saune. Cestovali sme aj so staršími, ktorí nám boli vzorom. Ja som bol vždy ten, ktorý počúval ich historky a prial si, aby som aj ja raz mohol zažiť niečo podobné. Prvý deň v škole bol otrasný, plno cudzích ľudí, s ktorými som toho veľa spoločné nemal, lebo som ich ešte nepoznal. Jedinou výhodou bolo, že sme boli tridsiati a z toho polovica boli dievčatá. Tak si to len predstavte! Pätnásť pubertálnych dievčat, ktoré vyzerali celkom k svetu! Najkrajšia medzi nimi bola Susan, o tej sníval každý z nás. Mala krásnu tvár, modré zvodné oči, dokonalé prsia a zadok, ktorý by ste dokázali hladkať až do posledného dňa svojho života. Jednoducho dokonalé Božie dielo. Lenže ako to väčšinou funguje v živote, nezaujímal sa o rovesníkov, ale o starších chlapcov. Nám ostatným neostávalo nič iné, len slintať. V triede bol rozmanitý počet všelijakých osobností a musím sa priznať, príliš ma nemali v láske. Jedným z dôvodov bol ten, že som sa nijako nevedel adaptovať do nového prostredia. Jediný, s kým som sa dokázal rozprávať, bol chlapec, ktorý sedel pri mne v lavici. No aj ten sa so mnou rozprával asi len preto, lebo nemal veľa na výber. Neviem, či ste už zažili ten pocit, keď sa snažíte s každým zladať na jednu vlnovú dĺžku, ale nijako sa vám to nedarí. Koľko ľudí, toľko chutí. Aj keby ste chceli robiť všetko možné, nikomu nevyhoviete. Každý si zo mňa robil srandu a podpichoval ma, lenže nemysleli to vážne. Týmto aj keď zvláštnym spôsobom ma chceli „zobudiť“ z môjho uzavretého spôsobu života. Ja som to tak nevidel, keďže

som nemal žiadnu chuť sa niekomu prispôsobovať. Nemal som vôbec rád ľudí, s ktorými som trávil čas v škole, a myslel som si, že práve oni sú na vine. Až neskôr som prišiel na to, že chyba je vo mne a oni sú skvelí. Kým som však na to prišiel, chodil som do školy s veľkou nechutťou. Hodiny v škole trvali tak dlho ako dni a dni ako týždne. Bolo to veľmi ťažké obdobie a myslel som si, že sa nikdy neskončí.

Po mesiaci som sa rozhodol, že to zmením a začal som so spolužiakmi vtipkovať a tiež ich podpichovať. Netrvalo to dlho a celkom sme sa navzájom obľúbili. Tak ako to chodí skoro na všetkých školách, aj u nás sa konal imatrikulačný uvítací večierok v telocvični našej školy. Organizovali ho študenti druhého ročníka pre nás prvákov. Bol to veľmi zaujímavý večer. Všetci sme sa obávali, ako sa strápnime pred ostatnými. Ale ako som už spomínal, mali sme jednu výhodu, ktorú sme využívali. V našej triede bola najkrajšia dievčina na škole a všetci zo starších chlapcov za ňou chodili. Zistili sme, že najhoršiu vec, ktorú nám chceli vyparatiť, bolo písanie prezývok na čelo s liehovou fixkou. Po tomto zistení sme sa poistili a čelá sme si natreli pleťovým krémom, aby fixka „nechytala“. Bol som z triedy najnižšej medzi chlapcami, a tak mi prischla prezývka „ZÁPRDOK“. Po našom takzvanom krsťe sme mali urobiť nejaké úlohy v strede telocvični a ostatní študenti nás sledovali. Ja som nedostal zlú úlohu. Bolo ňou nakresliť so zaviazanými očami obraz. Kresliť po slepiačky je asi také, ako keby sa slepého opýtali, či sa vidí v zrkadle. Mnou namaľovaný obraz nevyzeral lukratívne a vzhľadom na to, že dokážem celkom slušne maľovať, ma to dosť hnevalo. Podstatou tohto vystúpenia však

nebolo predviesť sa (tú časť som mal až neskôr). Mojou druhou disciplínou bolo vyznať lásku stoličke a následne s ňou zatancovať spoločný tanec zaľúbených. Tu som dostal šancu úplne sa predviesť. Nenapadlo mi nič iné, len si kľaknúť pred stoličku a do mikrofónu jej jemným hláskom povedať, že ju veľmi milujem a budem ten najšťastnejší, keď si s ňou budem môcť zatancovať. Po všetkých úlohách, ktoré sme mali, nasledovala diskotéka. Bola to moja prvá riadna pubertácka diskotéka a hity deväťdesiatych rokov boli tak skvelé, že aj taký antitalent ako ja cítil rytmus a začal tancovať ako mladý Michael Jackson. Doteraz som presvedčený, že z chlapcov, ktorí sa nachádzali na tomto večierku, som bol jediný triezvy. Všetci ako by som aj mohol piť, keď alkohol mi veľmi nechutil a ani som si to nemohol dovoliť, pretože odvoz domov som mal dohodnutý s otcom. Nemohol som si dovoliť prísť zo svojej prvej diskotéky pod vplyvom alkoholu. Nestálo by to za to. Po takom incidente by som mohol o diskotékach len snívať.

Moje abstinujúce obdobie bolo len dočasné, pretože moji kamaráti z dediny sa zabávali naplno, nemuseli ma dlho „lámať“ a tiež som sa pridával k ich štýlu života. Nakoľko som nebol na alkohol veľmi zvyknutý, stačilo mi jedno malé pivo a hneď som videl svet v iných farbách. Žiadne starosti, len zábava a nebolo mi ani z toho zle.

Ako plynul čas ďalej, čoraz lepšie sme so spolužiakmi vychádzali a do školy som chodil hneď s väčším elánom. Nikdy sa mi nechcelo príliš veľa učiť, teda lepšie povedané, nikdy ma to nezaujímalo. Jediná vec, ktorú som v škole mal rád, boli prestávky. Tie som trávil prevažne v spoločnosti dievčat. Spolužiaci mi preto dávali dievčenské

mená. Vedel som, že je to už trochu prehnané. Ostatní chlapci sa bavili medzi sebou o športe a iných chlapeckých veciach a ja som sa namiesto toho rozprával len s dievčatami.

Vedomý som si bol toho, že sa mi diskusie s dievčatami v živote vyplatia. Preniknúť do ženského vedomia a prísť na to, ako ich zlomiť, dokáže len taký človek, ktorý s nimi strávil veľa času. Do budúcnosti to môže byť len prospešné. Čudoval som sa, ako sa mi dokážu spolužiačky zveriť. Rozprávali mi o tom, čo ich na chlapoch priťahuje a tiež o svojom sexuálnom živote.

Mojou prvou lekciou, ktorú som sa pri nich naučil, bolo umenie zaujať ženu. Hlavné je dávať pozor pri konverzácii a nejakým spôsobom jej dať pocítiť, že ju chápete a ona sa tak len ďalej otvorí. Keď rozhovor s ňou pokračuje a je zrejmé, že sa pri spoločnej konverzácii cíti dobre, potom je jasné, že ste ju zaujali. Skôr či neskôr si vás obľúbi. Nadarmo sa túto lekcii človek naučí, keď má problém v sebadôvere. Tento problém som mal aj ja, a preto bol môj milostný život na bode mrazu. Nebol som typ chlapca, ktorý bol vysoký, vyšportovaný, lenže to bolo len v mojej hlave. Pochopil som to však až neskôr.

Škola nie je len o tom, ako tráviť prestávky, ale je, bohužiaľ, aj o tom, ako študovať a získať čo najlepšie hodnotenie v danom predmete. Snaha bola veľká, ale matematika mi nikdy nešla. A to bol kameň úrazu. Moji spolužiaci na tom boli podobne, tak sme sa raz rozhodli oddialiť test z daného predmetu. Rozhodli sme sa vylepšiť naše vchodové dvere. Uvoľnili sme skrutku, ktorá držala plechovú výplň. Tá bola náhradou presklenej časti, ktorú rozbili žiaci pred nami. Testy prebehli výborne. Plech lietala na zem po každom zatvorení, presne ako to bolo napláno-

vané. Neostávalo nič iné, len čakať na začiatok vyučovania. Boli sme si priam istí, že ak sa to podarí, oprava dverí zaberie dosť času a test už nebude. Čoskoro sme zistili, že matematika nebola jediným predmetom, ktorý sme neovládali. Okrem toho, že nám chýbalo logické myslenie (potrebné pri takomto plánovaní), nebrali sme do úvahy ani fyzikálne pravidlá. Spustením školského zvončeka sa na minútu presne dostavila dlho očakávaná profesorka a nasledovalo to, s čím sme vôbec nerátali. Po ich zavretí sa plech vyšmykol a letel priamo na ruku profesorky, ktorá ešte stále držala kľučku. Plech ju trafil do hornej časti ramena (vyzeralo to, ako keby ste spustili gilotínu, akurát rozdiel bol v tom, že tam nebol krk, ale ruka). Našťastie, profesorke ešte ruky ostali, ale rezná rana tiež. Po tomto incidente vybehla von s krikom a slovami o vražednom pokuse. Každý v triede stíchol, bolo dokonca počuť letieť aj muchu. Tak sme len trpeli a očakávali to najhoršie. Očakávania sa aj potvrdili. Prišla nás navštíviť zástupkyňa školy a pýtala si vysvetlenie, prečo sme sa rozhodli takto zaútočiť na jej kolegyňu. Nik z nás sa neodvážil prehovoriť (ani nevedeli, čo povedať), až nakoniec som sa rozhodol ozvať ja. V mojom minútovom monológu som jej porozprával, ako sme už dávnejšie mali problém s tými dverami a bolo len otázkou času, kedy sa takýto úraz stane. Zaujal som ju so svojimi rečníckymi schopnosťami, a tak mi to „zožrala“, dokonca sa ešte aj ospravedlnila za problémy a ubezpečila nás, že v čo najkratšom čase budeme mať nové dvere, aby sa nám to už viac nestalo. Okrem toho, že sme test nepísali, sme dostali aj nové dvere. Čo viac si želať? Nebolo nám ale všetko jedno a prisahali sme, že už nikdy viac takú vec neurobíme, pretože sa to mohlo skončiť aj horšie. Rozhodli sme sa preto pre bezpečnejší

systém obchádzania testov. Riešením bolo odchádzanie zo školy. Nebolo to jednoduché. Strážili nás ako väzňov a cez dvere školy nás v čase vyučovania nepustili, keď videli, že máme ruksaky na chrbte. Z utekania zo školy sme mohli maturovať a bolo by to na samé jednotky. Systém bol jednoduchý. Najskôr sme poslali jedného z nás dole bez ruksaku, on mal úlohu sondy. Po tom ako prešiel cez dvere školy, sme ho čakali, kým prišiel pod naše okná, a vyhadzovali sme mu ruksaky jeden za druhým. On tam potom čakal do nášho príchodu. Vychádzalo nám to vždy a nikomu sme pri tom nespôsobili rezné rany, tak boli spokojné obe strany. Jediné, čo nás mohlo mrziť, bolo, že sme nikdy nevideli výraz tváre profesora, ktorý prišiel na hodinu a po otvorení dverí tam nenašiel nikoho.

Okrem toho, že sme dostali nové dvere, podarilo sa nám tiež vyfasovať nové umývadlo, pretože to staré sme rozbili malým nárazom, ktorý spôsobil vytrhnutie jeho uchytenia. Spolužiakovi črepiny z keramiky rozrezali ruku. Po krátkom krvácaní išiel k doktorovi a za odvalu dostal štyri stehy a päť dní doma. Závideli sme mu ako nikdy a tiež sme si znovu vypočuli monológ zástupkyne o tom, ako v poslednom čase demolujeme školu. Museli sme sa pozbierať na nové umývadlo a po uvedomení si faktu, že z našich vreckových peňazí nezostalo nič, sme si dali predsavzatie, že už nebudeme robiť žiadne sprostosti.

S nadšením to uvítala aj naša triedna profesorka (mala nás rada ako svoje vlastné deti). Už ju nebavilo „žehliť“ všetky hlúposti za nás. Okrem iného sa nám krátil aj čas v prvom ročníku a každý sa musel začať učiť, aby mu vyšlo čo najlepšie koncoročné hodnotenie. Bolo to obdobie plné samých testov a ústnych skúšok a žiadny čas na zábavu. Každý mal svoju víziu, prečo sa tak veľmi snaží.